

РЕШЕНИЕ

№ 5970

гр. София, 21.10.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 32 състав,
в открито заседание на 13.08.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Красимира Милачкова

при участието на секретаря Емилия Митова, като разгледа дело номер **4890** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 124, ал. 1 от Закона за държавния служител (ЗДСл) във вр. с чл. 145-178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на Г. Т. Ж. срещу заповед № ДН-00-2/21.04.2021 г. на изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация“ (ИААА).

В жалбата са изложени съображения за незаконосъобразност на акта, постановен в противоречие с материалния закон. Промяната на графика на инспекторите е в резултат на устен доклад и нареждане от стоящия по йерархия над жалбоподателя – главен инспектор М. Й. за извършване на нерегламентирани превози на граничен пункт „И.-Е.“. Д. съвет приел, че няма доказателства за извършено дисциплинарно нарушение на три заседания, но преписката била връщана от директора на РД „АА“. Оспорва твърденията за виновното извършване на нарушението. Моли заповедта да бъде отменена. Претендира направените по делото разноски.

В откритото съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, чрез процесуалния си представител, поддържа изложеното в жалбата. Претендира разноски по списък по чл. 80 ГПК.

Ответникът - изпълнителният директор на ИААА, редовно призован, чрез процесуалния си представител, оспорва жалбата като неоснователна. Налице било нарушение на императивна разпоредба, за което е наложено и най-ниското по степен дисциплинарно наказание. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура, редовно призована, не изпраща представител и не изразява становище по жалбата.

Административен съд София-град, като обсъди релевираните с жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства по реда на чл. 235, ал. 2 ГПК във вр. чл. 144 АПК, намира за установено следното от фактическа страна:

От приетите по делото писмени доказателства се установява, че към датата на издаване на оспорения акт Г. Т. Ж. е заемал длъжността инспектор в отдел „Контрол“ в Регионална дирекция „Автомобилна администрация“ – С., в Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация“, с ранг „III младши“. Видно от приложената длъжностна характеристика, инспекторът е на пряко подчинение на началник на отдел „Контрол“, като последният възлага задачи за изпълнение на инспектора, старши инспектора, главния инспектор и главния специалист. Задачите за изпълнение на инспектора се възлагат от прекия ръководител - началник на отдел „Контрол“, и от директора на РД „АА“, от изпълнителния директор, заместник-изпълнителния директор и главния секретар на агенцията.

По повод анонимен сигнал /без да е регистриран по установения ред/ за нерегламентиран превоз с товарен автомобил, преминаващ всяка сряда през ГКПП „И.“ – „Е.“, М. Й. – главен инспектор в РД „АА“ С., е помолил инспектор Г. Ж., при изготвяне на седмичното разпределение на задачите на инспекторския състав, при спазване на известна степен на конфиденциалност да заложи екип за извършване проверка на място /доклад – л. 38 от делото/. На 27.01.2021 г. екип от служители на РД „АА“ С. в състав от инспектор С. К. и инспектор В. С. са изпратени в района на [населено място]. За извършената промяна и проверка началникът на отдел „Контрол“ – Б. Д., не бил информиран /доклад – л. 34-35/, като последният уточнява, че М. Й. не бил ангажиран да издава заповеди, да ръководи или поставя каквито и да било задачи от инспекторския състав за пътен контрол, нито да получава каквито и да било сигнали за нередности в транспорта, и да разпорежда проверки /доклад – 32-33; л. 56-57/. В същия доклад се уточнява, че на жалбоподателя са вменени задължения да изпълнява и контролира, да инструктира служителите относно пътната безопасност, да подписва ежедневните отчети, да проверява и подписва протоколи от извършени тематични и комплексни проверки, да планува седмични и месечни проверки в предприятия, да изготвя, като съгласува седмичния график за работа на екипите и разпределението на задачите, като редовно му се поставя задача да информира служителите от името на началника на отдел „Контрол“ за промяна в графика, която той отбелязва в седмичния график /л. 58-61; л. 51-55/.

Горепосочените доклади, както и тези на инспектор С. К. и инспектор В. С., са приложени към писмо от директора на РД „АА“ С. до изпълнителния директор на ИААА. Последните изрично заявяват, че инспектор Г. Ж. ги е посъветвал да се свържат с главен инспектор М. Й..

Със заповед № РД-01-74/05.02.2021 г. на изпълнителния директор на ИААА е наредено образуването на дисциплинарно дело срещу Г. Т. Ж. за изясняване на фактите и обстоятелствата по докладите, като дисциплинарният съвет, съобразявайки сроковете по чл. 94 и чл. 96, ал. 4 ЗДСл, да представи решение за необходимостта да се ангажира дисциплинарната му отговорност /л. 64/. На 10.02.2021 г. и 24.02.2021 г. са проведени заседания на дисциплинарния съвет /л. 71-72; л. 77-78/, видно от които следва да бъдат представени допълнително доказателства и да се изиска писмено обяснение от лицето, спрямо което е образувано дисциплинарното производство.

От инспектор Г. Т. Ж. е поискана информация, представляваща отговори на въпроси – съгласувана ли е промяната в графика на 27.01.2021 г. относно извършване на проверка по сигнал за нерегламентиран превоз на КПП И. с началника на отдел „Контрол“ и по какъв ред, както и кога е направена промяната на графика и каква е причината екипът да не бъде заложен за проверка още същата седмица, след получаване на сигнала на 18.02.2021 г., съгласно чл. 13, ал. 1, т. 1 и т. 2 от УКАНД /л. 45/. В получения отговор е посочена дата на промяна на графика – 27.01.2021 г., като бил изпратен имейл до „grafici“ /л. 45-47/.

На 02.03.2021 г. е проведено заседание на дисциплинарния съвет /л. 73-75/, на което се установява, че Г. Ж. е извършил действия, несъгласувани с началника на отдел „Контрол“, като е направил промяна в графика за разпределението на работата на инспекторските екипи по указание на длъжностно лице, което не му е ръководител. Твърди се, че са извършени нарушения на чл. 89, ал. 2, т. 1 и т. 5 ЗДСл, като се предлага налагането на дисциплинарно наказание по чл. 90, ал. 1, т. 1 ЗДСл „забележка“, за което са гласували 6 от 7-те членове на дисциплинарния съвет.

На 13.04.2021 г. е връчена на г-н Ж. покана за изслушване, в която изрично е указана и възможността за даване на писмени обяснения, представяне или посочване на нови доказателства /л. 68/.

Представен е по делото протокол от 14.04.2021 г. за изслушване на Г. Ж. от изпълнителния директор на ИААА, видно от който служителят не е уведомил прекия си ръководител за извършените промени в графика на инспекторските екипи, като се е доверил на главен инспектор М. Й. /л. 66-67/.

Въз основа на горното е издадена от изпълнителния директор на ИААА оспорената заповед № ДН-00-2/21.04.2021 г., с която на Г. Ж. е наложено дисциплинарно наказание „забележка“ на основание чл. 90, ал. 1, т. 1, чл. 97, ал. 1 във връзка с чл. 89, ал. 2, т. 1, т. 3 и т. 5 във връзка с чл. 91, ал. 1 и чл. 92, ал. 1 ЗДСл във връзка с чл. 21, ал. 1 ЗДСл и чл. 23 във връзка чл. 2, ал. 10, чл. 5, ал. 1 и чл. 6, ал. 1 и чл. 7, ал. 2 от Кодекса за поведение на служителите в държавната администрация /КПСДА/.

По делото са приобщиени следните писмени доказателства – доклад от М. Й., главен инспектор в РД „АА“ С., в който заявява – „сметох за необходимо да помоля инсп. Г. Ж. при изготвяне на седмичното разпределение на задачите на инспекторския състав да заложи екип, който да извърши проверка на място“ и „нямам достъп до седмичния график на инспекторите. Нито мога, нито имам желание да възлагам задачи на началника на отдел „Контрол“ и екипите, а още по-малко да извършвам промени на вече заложеното“ /л. 107-108/, и доклад от Ч. К. – директор на РД „АА“ С., в който заявява категорично, че по никакъв начин не е запознат, не е водил или напътствал, както и поставял задачи за изпълнение по случая, за които да се извършва дисциплинарна проверка“, както и че „в автомобила, когато е пътувал с мен, не ме е информирал за цитирания случай. А така също не е информирал и г-н Д.“ /л. 123-124/.

При така установеното от фактическа страна, Административен съд София-град обуславя следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима като депозирана в законоустановения за това срок от лице /чл. 124, ал. 1 ЗДСл във връзка с чл. 149, ал. 1 АПК/, което има правен интерес от оспорването, доколкото процесната заповед поражда за него неблагоприятни правни последици. Разгледана по същество, жалбата е основателна.

В настоящото производство и съгласно чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146 АПК

съдът проверява законосъобразността на оспорения административен акт, като преценява дали е издаден от компетентен орган и в законоустановената форма, при спазване на процесуалните правила и материалноправните разпоредби, съобразен ли е с целта на закона.

В конкретния случай Г. Ж. е държавен служител, като компетентен да наложи съответното дисциплинарно наказание е органът по неговото назначаване – изпълнителен директор на ИААА /чл. 92, ал. 1 ЗДСл във връзка с чл. 54, ал. 7 от Закона за администрацията и чл. 7, т. 13 от УПИА „АА“/. Не е налице отменителното основание по чл. 168, ал. 1 и ал. 3 във връзка с чл. 146, т. 1 АПК, предпоставка за прогласяване нищожността на акта като издаден от некомпетентен орган.

Спазена е разпоредбата на чл. 97, ал. 1 ЗДСл. Оспорената заповед е издадена в писмена форма, съдържанието ѝ отговаря на изискуемото по закон, същата е мотивирана, като са изложени подробно фактическите основания за нейното издаване и същите са подведени под относимата правна квалификация. Не е налице отменителното основание по чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146, т. 2 АПК.

По делото липсват данни за допуснати в хода на административното производство процесуални нарушения – такива, които съществено да са ограничили правото на защита на засегнатото лице или ако не бяха допуснати, органът по назначаването да би постановил акт в противен смисъл, предпоставка за отмяна на акта по чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146, т. 3 АПК. Въпреки че по делото не е представена заповедта за назначаване на дисциплинарния съвет на основание чл. 95, ал. 2 ЗДСл, не са спорни обстоятелствата, че му е наредено изясняване на фактите и обстоятелствата по повод коментираните по-горе доклади /чл. 96, ал. 2 ЗДСл/, а на проведените от него заседания са спазени изискванията за кворум и мнозинство /чл. 95, ал. 4 и чл. 96, ал. 3 ЗДСл/. Изискани са писмени обяснения по чл. 96, ал. 2 ЗДСл. Изготвено е становище до дисциплинарно наказващия орган, въз основа на което последният е поканил жалбоподателя да бъде изслушан и му е предоставил възможност за даване на писмени обяснения /чл. 93, ал. 1 ЗДСл/. Спазени са сроковете по чл. 94, ал. 1 ЗДСл.

Наред с горното, актът не е в съответствие с материалния закон и неговата цел /чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146, т. 4 и т. 5 АПК/. Съгласно чл. 89, ал. 1 ЗДСл държавният служител, който е нарушил виновно своите служебни задължения, се наказва с предвидените в този закон наказания, между които и „забележка“ /чл. 90, ал. 1, т. 1 ЗДСл/. Дисциплинарно нарушение по смисъла на закона е неизпълнението на служебните задължения /чл. 89, ал. 2, т. 1 ЗДСл/, както и неспазване на правилата на Кодекса за поведение на служителите в държавната администрация /КПСДА; чл. 89, ал. 2, т. 5 ЗДСл/. Посочено е в оспорената заповед, че се касае за нарушение на горепосочените две разпоредби, тъй като Г. Ж. е извършил промяна в графика по сигнал, нерегистриран по надлежния ред, и без този график да е съгласуван с началника на отдел „Контрол“ в РД „АА“ С. и директора на РД „АА“ С.. Видно от представената длъжностна характеристика, инспекторът е на пряко подчинение на началника на отдел „Контрол“ в РД „АА“ С., като в йерархичната структура на съответната РД е на подчинение и на директора на РД. Наред с това, не може да се приеме, че това обстоятелство предпоставя уведомяване на горестоящия служител за всяко предприето от инспектора действие по служба. Обратно, изпълнението на задълженията на служител в администрацията обективно налага определена степен на оперативна самостоятелност при вземане на решения в хода на службата. Ето защо, за

да бъде обоснована дисциплинарна отговорност, независимо от степента ѝ, е необходимо да бъде установено несъмнено нарушение на задължение по служба, каквото установяване в случая не е налице. Не може да се приеме само по себе си за такова нарушение обстоятелството, че при получен сигнал за възможен неправомерен превоз служителът е предвидил проверка. Обратно, извършването на проверки е сред преките му задължения, описани в длъжностната характеристика, която предвижда също взимане на решения от служителите и изисква от последния, наред с другото, и управленска компетентност. Не се установява и за служителите да е съществувало предвидено с длъжностната характеристика или вътрешни процедури изискване в случай на анонимен сигнал да уведомява конкретни лица, в т. ч. ръководител. Посочва се в доклад рег. № 11-56-86817/01.02.2021г. на РД „АА“ (л.32-33), че: „Като дългогодишен служител би трябвало да му е ясно, че на своя глава не може да разпорежда проверки по сигнали на анонимни лица, без да информира прекия си ръководител“. Дори да се приеме, че действително при установената практика в администрацията би могло да се очаква, че служителите, получили сигнала, наред с предприетите действия ще уведоми прекия си ръководител, то подобно хипотетично очакване не е годно основание за ангажиране на дисциплинарна отговорност.

С оглед изхода на спора и на основание чл. 143, ал. 1 АПК следва да бъде уважено искането на жалбоподателя за възстановяване на направените от него разноски по делото. Същите са в общ размер 310 лв., от които 10 лв. – държавна такса и 300 лв. – хонорар за адвокат, платен съгласно отбелязването в представения договор за правна защита и съдействие.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, съдът

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ заповед № ДН-00-2/21.04.2021 г. на изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация“.

ОСЪЖДА Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация“ да заплати на Г. Т. Ж., с ЕГН [ЕГН], сумата 310 /триста и десет/ лева – разноски по делото.

Решението не подлежи на касационно обжалване.

Съдия: